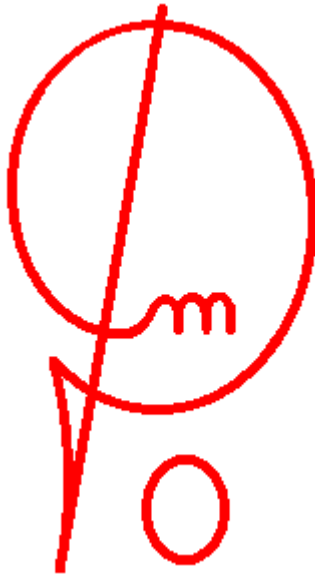

Dragoljub M. V. P.

**INTENZIVNO UŽIVANJE SLOBODE IZRAŽAVANJA
MIŠLJENJA**
MARIJINA SVESKA

Izdavač:
DRAGOLJUB
SOLOTHURN – CH
2005

ISBN 3-9522999-6-0

Copyright:

Dragoljub M. V. Popović

A Vi znate da to znači:
ovu svesku samo privatno čitati,
pamtiti, hvaliti i kritikovati,
a nikako bespravno umnožavati
ili javno koristiti.

Kontakt:

Dragoljub M.V. Popović

Postfach 1337

CH – 4502 Solothurn

www.flyingjoymaker.com

109 Razmišljanje

Starci,

trošite sve!

Oni koji vas vole rado će se

ako trošeći uživati,

a oni koji vas ne vole ne zaslužuju ni da se osvrnate na njih,

a kamoli da im nešto u nasleđstvo ostavite.

110 Razmišljanje

Oni koji se u slavu nekog verovanja, ili u službi nekom Bogu, ili u interesu sopstvenog umnog, odnosno takozvanog duhovnog razvitka, uzdržavaju od seksualnih odnosa, smatraju, dakle, seksualne odnose *smetnjom* u verovanju, u službi Bogu, u umnom (tzv. duhovnom – ?) razvoju, ...

To ustvari znači da oni žele sa *manje* međuljudskih odnosa, sa *manje* telesnog i umnog naprezanja, sa *manje* ometajućih uzbuđenja dostići ili zaslužiti nešto, a ne znači da su seks-odnosi stvarno nešto sâmo po sebi loše.

Da li ste nekog vojnika proglasili herojem pre nego što se pokazao u ratu?
Niste.

A dozvoljavate da vam takozvani duhovni lideri budu oni koji se nisu pokazali u životu:

Papa, Dalai-Lama, Kardinali, Lame i ostali seks-apstinenti su kao vojnici koji su odbacili oružje da bi lakše pobešli, a ne da bi bez oružja lakše pobedili.

Buddha je prvo postao muž i otac, a tek zatim je otišao u Svet; da bi našao ono što je mogao i pored svoje žene i svog deteta naći; – da je bio nesebičan kao muž i otac).

Isus Hristos je, po običajima naroda od kojeg je, *morao* imati ženu; (Pročitajte nešto od Ute Ranke-Heinemann!).

Muhammad je živio kao ozbiljan čovek: i kao vođa karavana, i kao muž Hatidže i Ajše, i kao otac ...

Vojnik bez oružja možda neće postati gubitnik, ali je sigurno da neće postati pobednik.
Sveštenik bez seks-odnosa možda neće patiti, ali je sigurno da neće iskusiti život.

111 Razmišljanje

Što se tiče čovečjeg mozga
*„jedan argument skeptičara glasi:
 Ljudski mozak se evolucijom razvio kao organ koji čoveku pomaže
 da bi se u svojoj sredini snalazio,
 da bi u borbi preživeo,
 da bi razmnožavanjem opstao.
 Ljudski mozak nije stvoren da bi svoju prirodu otkrio i razumeo*.*

Prvi stav otpada jer:
 sva druga živa bića,
 uprkos manjem mozgu nego što je kod čoveka,
 snalaze se bolje u svojoj okolini,
 nego što se čovek snalazi u svojoj.
 A vi razumete da se glista ili puž na betonu zbune
 ne u svojoj nego u čovekovoju životnoj sredini?

Sve zveri,
 uprkos manjem mozgu nego što je kod čoveka,
 bore se bolje nego što se čovek (bez oružja) bori.
 A vi razumete da se čovečji mozak nije tako razvio
 da bi tako ubojita oružja protiv drugih životinja
 i protiv sebe proizvodio?
 I vi razumete da su mnoge životinjske vrste nestale
 zahvaljujući naoružanim ljudima?

Sva ostala živa bića,
 uprkos manjem mozgu nego što je kod čoveka,
 razmnožavaju se primerenije svojoj životnoj sredini,
 nego što se čovek razmnožava u svojoj.
 A vama je jasno da smo mi jedina živa bića
 koja o razmnožavanju studiraju?

Čemu je onda ljudski mozak tako moćan postao?
 U najmanju ruku da bi se pojavila tzv. pozitivna osećanja;
 jer kako bi bilo moguće Univerzum bez nežnosti,
 ljubavi,

pravde, ...,
 kao Univerzum posmatrati?
 A za ta stanja je potreban moćan mozak.

Da li će se ljudski mozak pojačavanjem razmišljanja još više razviti,
 ili će se pojačavanjem potrošnje i uživanja skvrčiti,
 jeste teško predskazati.

Ali,
 bojim se da kod Germana,
 pojačanjem uživanja marihuane,
 alkohola i ostalih opijata,
 neće ništa ni za prostu reprodukciju ostati,
 a kamoli za razvoj ljudske pameti.

* – Hans Joachim Störig: Kleine Weltgeschichte der Philosophie
 – 17. Auflage – Kohlhammer – Seite 834
*„lautet ein Argument der Skeptiker:
 Das Gehirn hat sich in der Evolution herausgebildet
 als Organ, das dem Menschen (und seinen tierischen Vorfahren)
 hilft,
 sich in seiner Umwelt zu orientieren
 und im Kampf um Überleben und Fortpflanzung zu bestehen.
 Es ist nicht dafür geschaffen,
 sein eigenes Funktionieren zu entschleiern
 und zu verstehen“.**

Bellach, 6.4.2003.

112 Razmišljanje

Postoje potrebe sa kojima se ljudsko biće rodi
i potrebe koje ljudsko biće sebi nametne – želje.

Bilo bi lako zadovoljiti sve potrebe svih nas,
ali to ometaju želje nekih da imaju iznad svojih potreba.

Ko je neumeren u željama jeste sebičnjak na ljudski način,
jer sebičnost na životinjski način znači samo: zadovoljenje potreba.

Sebičnost na ljudski način znači:
skupljanje i nepotrebnih stvari,
ali takođe i stvaranje rezervi potrebnih stvari.

Dakle, to je neki viši (mada za vrstu opasniji) stupanj sebičnosti
u odnosu na sebičnost kod životinja.
Jer sebičnost kod ljudskog bića podrazumeva planiranje i fantaziju;
a toga kod životinja nema.

Dakle, nema smisla
jednom sebičnom ljudskom biću reći da je – životinja,
pošto takvo ljudsko biće to – nije.
Takvom biću odgovara neki novi naziv:
još-ne-sasvim razvijen čovek, naprimer.
Jer sebično ljudsko biće nije više prosta životinja
i još nije pravi čovek.

Pravi čovek želi nešto,
ali tako da ne čini štetu drugim ljudima;
ne uskraćujući drugima izgleda da i oni imaju.

Želje su pokazatelji intenziteta življenja,
jer ko nije želeo – nije u pravom smislu ni živeo.

Ko ništa više ne želi taj više i ne živi kao čovek,
jer je spao samo na potrebe.

Svejedno da li je reč o
 (da isključimo telesne i mentalne bolesnike)
 osobenjaku, pustinjaku, duhovnjaku,
 isposniku, Yogiju, ...

Međutim,
 pošto ovakvi nisu ni proste životinje,
 što je sasvim jasno,
 ni još-ne-sasvim razvijeni ljudi (sebičnjaci koji planiraju),
 što je takodje jasno,
 niti su već sasvim razvijeni ljudi,
 što je takođe jasno,
 onda su oni nešto četvrto.
 Što samim tim što su nekakvi četvrti
 ne znači da su umno iznad trećih – sasvim razvijenih ljudi.
 Radi se samo o onima koji žive redukovano,
 ne zato što moraju
 (kao u slučajevima telesnih i mentalnih bolesnika)
 nego zato što su sami tako odabrali.
 A pošto to nije daleko od bolesti,
 jer ko sebi uskraćuje, a ne mora – nije baš sasvim zdrav.
 Da ih ne bismo imenovali polubolesnicima,
 što zvuči neprijatno,
 možemo ih imenovati – poluzdravima.

Dakle, po nekim stepenima ljudskosti imamo:
 još-ne-ljude i ljude,
 a od ljudi imamo zdrave i poluzdrave.

Ovi poslednjeimenovani nisu predstavnici ni regressa ni progressa,
 nego znače – zastoj.
 Namere su im dobre, ali metode loše:
 Dobro je ne biti sebičan,
 dobro je ne preterivati u uživanjima,
 dobro je razmišljati, meditirati, moliti,
 klanjati se Bogu i hvaliti ga, ...,
 ali živeći intenzivno – zdravoljudski.

Bellach, 25.5.2003.

113 Razmišljanje

Izgleda kao da postoji mnogo razloga
 za propagiranje uzdržavanja od uživanja alkohola,
 prirodnih i sintetičkih droga,
 duvana,
 Marihuane,
 Hašiša, ...

Sa stanovišta jednog sociologa ili političara moguće je moralisati
 da je obaveza ljudske jedinke da ostane zdrava sebi,
 porodici, naciji i državi.

Sa pozicija prirodnjaka,
 crkvenjaka ili naivnog filozofa moguće je moralisati
 da je čovek obavezan prirodi ili Bogu,
 da u interesu nastavka vrste ostane zdrav telom i duhom,
 da bi zdrav zdrave potomke radjao,
 vaspitao i iza sebe vrsti i društvu ostavljao.

I zaista:
 u interesu ljudskog društva nije da neko prerano umre
 ili prerano postane zdravstveno-finansijski teret.
 Ali Prirodi i Bogu je to svejedno:
 Uvek će biti onih koji žive zdravo.

U suštini ta stvar stoji ovako:
 Razvoj ljudske vrste još nije završen:
 Nije čovek svako ko tako igleda.
 Telesno smo lepo uobličeni
 i sve telesne teškoće su bile u službi uobličavanja
 funkcionalno savršenog tela.

Alkohol i droge su provokacija, test-materijal:
 ko im uspe doleteti
 – nastaviće ka vrsti mentalno razvijenih ljudskih jedinki.
 Ko im padne u zamku,
 može ih uživati i prema intenzitetu uživanja – nestati.
 To im mi možemo, o njihovom trošku, dozvoliti.

Zavisnost nije samo stečena bolest,
nego je i znak *nedostatka* bića,
koje je trebalo biti nezavistan,
slobodan čovek.

To zvuči diskriminativno.

Ali samo – zvuči:

Ja sam filantrop.

Ali nije čovek svako ko tako izgleda.

Ako ste vi jedan apstinent prema opojnim sredstvima,
a u vašem društvu većinu čine *teški* zavisnici od opojnih sredstava
– bežite!

Tu nema budućnosti.

114 Razmišljanje

Šta je znanje jednog čoveka?

Sva korisna sećanja koja su u mozgu pohranjena prijemom informacija preko čula, matematikom i sredstvima predskazivanja (Rune, Tarot, Ji Ćing. ..).

Po tome onda filozofija nije znanje?

Da je znanje onda bismo ga imali kao isto mišljenje o jednoj stvari, a ne kao skup različitih mišljenja:

Čovek može imati znanje o istoriji filozofije, ali ne i filozofiju kao znanje, jer bezbroj mnjenja o jednoj stvari – što takozvana filozofija jeste, nije znanje o toj stvari, nego je skup mnjenja o toj stvari. Tako je i sa religijama, ...

Ako imamo na umu da je razmišljanje proizvodni proces: proizvodjenje zaključaka obrađivanjem podataka iz korisnog sećanja (koje je u ovom slučaju skup poluproizvoda), onda je jasno da filozofija i religija jesu razmišljanja o onome što se zna, razmišljanja na osnovama onoga što se zna, te prema tome jesu *pokušaji* uopštavanja postojećeg znanja.

Nesreća naše vrste je što mnogi ljudi znanje uopštavaju na osnovama malih zaliha istoga.

Pošto ima mnogo uopštavanja, a samo jedno uopštenje može biti tačno, znači da je većina *neuspešna* u svojim pokušajima i dometima.

Dakle od svih filozofskih i religijskih učenja istinito je samo jedno ili – nijedno.

A najslabija su ona koja svoju istinitost ne mogu sobom braniti, nego u tu svrhu upotrebljavaju nasilje.

115 Razmišljanje

Šta rade švajcarski vrhunski političari ?

Jedan istupi sa reformom saobraćajnog sistema, (Vision Zero),
 jedan istupi sa reformom socijalnog osiguranja (Gold Initiative),
 jedna istupi sa reformom zakonodavstva (Asylgesetz),
 jedan istupi sa reformom armije (Armee XXI)
 jedan istupi sa reformom penzionog osiguranja,
 jedan istupi sa reformom elektroenergetskog sistema (ohne AKW),
 jedan se bori za, a drugi protiv ulaska Švajcarske u UNO, ...

To su inicijative kojih se, ovako bez ikakve arhive, prisećam.
 Inače bilo je tu još svačega:
 Ulazak ili ne u EU, Kupiti ili ne F-117,
 švajcarski vojnici u inostranstvu – da ili ne? ... itd.

Za švajcarske vrhunske političare bi bolje bilo da ništa ne rade
 – izgledalo bi da im je sve jasno.

Ali,
 švajcarski vrhunski političari rade
 i pokazuju da nemaju pojma šta se ovde dešava.
 Ne vide da Švajcarska nema svoju ideološku osnovu.

Neko može sada pitati: Čemu ideološka osnova?
 To je isto kao da lenj djak pita: Čemu matematika?

Dete jednom, kad postane odrastao čovek,
 shvati čemu matematika.
 Znači: dovoljno je da učitelji znaju čemu matematika,
 a nije važno što deca to ne znaju. – U pravo vreme shvate.

Ako jedan Švajcarac ne zna čemu ideološka osnova – bez brige!
 Saznaće.

Saznaće i to da li će mu ideologija Dalai-Lame,
 eklektičarke Esther Schürman,
 Krya-Yoga zastupnika Daniel Jennija, ...,

i ostalih Gurua i Šamana,
omogućiti život u podnošljivom kvalitetu i u potpunoj slobodi,
ili će ove beskičmene dogme
postaviti crven tepih nekome iz neke beskompromisne
i militantne grupe.

Švajcarski vrhunski političari znaju čemu matematika,
čak i onima koji matematiku ne vole,
ali nisam siguran da znaju čemu ideološka osnova,
čak i onima koji se izjašnjavaju kao pacifisti i kosmopoliti.

Moja poruka švajcarskim vrhunskim političarima glasi:
Pametan čovek uči iz iskustva drugih,
a budala iz sopstvenog (ako uopšte).

116 Razmišljanje

Neko može sada pitati:
 Zašto se ja mešam u švajcarsku unutrašnju politiku?
 Zato što ne želim da se Švajcarcima desi:
 “Propast na jugoslovenski način” – sa varijacijama.

I mi smo imali prvo nesposobnu crkvu,
 nečujne filozofe,
 mladog kralja i namesnike,
 pa su na vlast došli netolerantni i militantni sa svojom ideologijom
 i propagirali ju kao najispravniju.

Posle Tita smo imali Osmoricu u Prezidijumu,
 a ustvari – nijednog.
 Jer se jugoslovenski narodi nisu dovoljno podnosili da bi se usaglasili
 oko Jednog – za sve prihvatljivog.

Švajcarci imaju ovakvu situaciju:
 Nesposobnu Crkvu (podeljenu),
 nečujne filozofe (ako ih uopšte i imaju),
 demokratiju sa Sedmoricom,
 a ustvari nijednim i – još imaju šanse da ne propadnu.

Da ne bi propali na jugoslovenski način, neka se upitaju:

Zašto imaju Sedmoricu,
 koji odgovaraju za svoja Odeljenja,
 a ne Jednoga,
 koji odgovara za sve?
 Jer nije problem u Osmorici ili Sedmorici,
 nego je problem u onima koji nisu sposobni da prihvate Jednoga,
 ako nije iz njihovog roda.

Ako nisu za to sposobni,
 neka se dalje pitaju:
 Šta ih drži pod jednom zastavom i Hymnom?
 Franak?

Franak nije nacija,
nije religija,
nije ideologija.
Šta u slučaju da on propadne?

Ako su sposobni,
neka se dogovore da biraju Jednoga,
koji će odgovarati za sve.
Jer ovako,
sa Predsedništvom koje mnogo predlaže,
a u suštini ništa ne rešava,
tapkaju u mestu.
A ko danas ne napreduje automatski knjiži nazadovanje.
Samo je pitanje kad će se i kako saldo iskazati?

Ako se nekome od vaše Sedmorice moj predlog ne dopadne,
neka se seti da smo mi i to imali:
Tuđman, Izetbegović, Janša i Milošević su mislili:
Pošto nemam šanse da se svima namestim, kao Tito,
onda – makar svojim.

Ipak postojanje Švajcarske još nije u opasnosti
jer je sada malo Švajcaraca koji žele iz nje da izađu
(tako mi izgleda).
Za razliku od nas Jugoslovena;
među kojima je bilo malo onih koji su želeli da u Jugoslaviji ostanu.

117 Razmišljanje

Šta bi moglo biti švajcarska ideološka osnova?
To što oni tvrde da jeste – Hrišćanstvo – a nije!

Jer Hrišćanstvo podrazumeva slobodu
(da ne kažem – tela i duha),
a današnji Švajcarci nisu slobodni!

Današnji Švajcarci pripadaju:

Katoličkoj crkvi,
Protestantskoj crkvi,
političkim partijama,
Mormonima,
Jehovinim svedocima,
Dalai-Lami,
Guruima i Šamanima,
flaši,
Marlborou i Ronhilu,
Hanfu,
Red –Bullu i Extasyu,
kupovanju,
trošenju i uživanju
i sasvim neizbežno Sistemu:
“Ich muss ... (Moram ...),
a ne vide da su svi oni zajedno taj Sistem:
skup jedinki koje su dale ili izgubile sebe.

118 Razmišljanje

Ako plačeš za ženom koja te više neće,
onda si glup ili bolestan.

Odkud znam?

I ja sam plakao za ženama koje me više nisu htele;
i shvatio šta to znači:

Plaćem za onom koja me neće,
iako sve shvatam potpuno jasno:
Ona koja hoće da ode – nije moja,
jer moju niko ne može od mene odvojiti,
niti od mene odbiti.
Niko osim Boga i mene;
Bog neće da ju od mene odbije – jer nas je On i sastavio,
a ja neću da ju odbijem – jer mi odgovara.
Znači – nisam sasvim glup.

Pošto nisam sasvim glup,
onda sam prilično bolestan:
ne mogu podneti da od mene ode
ona koja nije moja i koja me više neće;
Ili – ne mogu ostati bez njenog tela.
A to odmah znači da *već* nisam veran *mojoj* (koja će tek doći).

Zato sam rekao sebi:
„Dragoljube,
ako plačes za ženom koja te više neće,
onda si glup ili bolestan”.

Plakao sam ja i dalje,
a uteha mi je bila što sam *znao* da sam – glup
i da špekulacijom pokušavam toj gluposti dati drugo ime.

Bellach, 8.6.2003.

119 Razmišljanje

Naravno, nije neko čovek samim tim što ne uživa opijate.
 Ali ako nije faktor razvoja,
 ne znači da je faktor propadanja,
 može biti da je samo faktor zastoja.
 A u stvarima umnih potencijala vrste zastoj je bolji od propadanja.

I naravno:
 nije neko otpad samim tim što uživa opijate.

Da sam ja zakonodavac jednog društva,
 ja bih dozvolio
 da prirodne i veštačke opijate uživa ko hoće
 (da se nedostatak ispolji),
 kolikogod hoće i kadgod hoće.
 Ali da ih uživa sam u svojoj kući;
 o svom trošku.

Međutim,
 kakvi su to zakoni koji za prebrzu vožnju automobilom
 propisuju oduzimanje vozačke dozvole,
 onom koji prebrzo vozi,
 jer je opasan na auto-putu,
 a onoga koji je uživanjem opijata nasilan i opasan za zdrave,
 nejake i miroljubive,
 ostavlja u saobraćaju sa zdravima,
 nejakima i miroljubivima?

Sta činiti sa *nasilnim* uživaocima opijata?
 Oduzeti im saobraćajnu dozvolu kao pešacima:
 – i izolovati ih.
 Odvojiti ih od miroljubivih uživaoca i neuživaoca opijata.

120 Razmišljanje

Koja je je razlika između ex-jugoslovenske Osmorice i Švajcarske sedmorice u Prezidijumu?

Prvih više nema, a drugi još traju.

Zašto?

Loša ekonomska situacija tamo nije mogla uspraviti primitivne nacionalizme i potisnuti sećanja na zla, međusobno učinjena, a ovde dobra ekonomska situacija ne daje primitivizmu podlogu za destruktivna raslojavanja na međunacionalnim osnovama: nacionalne i verske razlike ovde miruju i polako atrofiraju.

Sledeće:

Ako se setimo da smo objasnili kako je jedan vođa društva tipični predstavnik društva koje vodi, onda je stvar sa pomenutim Predsedništvima još jednostavnija: Tamo su Osmorica predstavljali pet nacija i tri veroispovesti, a ovde Sedmorica predstavljaju jedno *ekonomski* složno društvo.

Prema tome sadašnja Švajcarska ne mora bezuslovno imati Jednog, koji odgovara za sve umesto Sedmorice, koji odgovaraju za Odeljenja. Ovako može ostati dokle god bude novaca bilo.

Međutim i vaša Sedmorica – odražavaju vas kao društvo.

Aktuelno Vi ste i kao Micheline Calmy-Rey,
i kao Pascal Couchepin,
Josef Deiss,
Moritz Leuenberger.
Ruth Metzler,
Samuel Schmid
i Kaspar Villiger.

Bellach, 12.6.2003.

121 Razmišljanje

Neko traži ženu svog života,
 neko traži čoveka svog života,
 neko traži ideologiju svog života,
 neko traži put, strategiju svog života, ...

Ako neko ima predstavu o tome
 kakvo treba da je ono što sebi traži
možda poznaje sebe dobro,
 što znači da ima *tačnu* predstavu
 kakvo treba da je ono što sebi traži,
 te je sad samo pitanje da li je stvarno našao,
 kad je poverovao da je našao,
 ili se prevario,
 time što mu se *učinilo* da je našao.

Ako neko ima predstavu kakvo treba da je ono što sebi traži,
možda ne poznaje sebe dobro,
 što znači da ima *pogrešnu* predstavu
 kakvo treba da je ono što sebi traži,
 pa prâvo,
 njemu najprimerenije,
 ako ga u svom životu i sretne,
 ne prepozna kao takvo,
 ili kao “svoje” uzme sebi neprimereno.

Ako neko nema predstavu kakva treba da je osoba ili stvar života,
 onda on i nije tragač nego je čekač,
 a šta će mu naići i šta će imati jeste stvar sreće ili nesreće.

Bilo kako bilo
 i prvi i drugi i treći tek u zadnjim izdisajima smeju reći:
 “To je bilo tako ...!”

122 Razmišljanje

Po zakonima svih država sveta je tako da pojedinačni lopovi, tzv. fizička lica, budu izvedeni pred sud države za učinjeno delo krađe, koje im se dokaže.

A takođe se sudi i svim fizičkim licima koja su u pripremi lopovluka učestvovala, lopovluk pomagala, ili lopova i ukradene stvari posle čina krađe od zakona i pravde države skrivali.

Po zakonima nekih država sveta je dozvoljeno da stranac-lopov unese ukradeni novac na čuvanje. I to se više ne zove saučestvovanje u krađi nego – Bankarska tajna.

Kad ukradeni novac ostane u državi učinjenog lopovluka, nije za oštećenu državu tako loše, čak i u slučaju da lopovluk ne bude otkriven, kao kad ukradeni novac bude iz oštećene države iznešen.

Jer

u prvom slučaju ukradeni novac ostaje u ekonomskim tokovima oštećene države, a u drugom slučaju korist imaju lopov, dok je živ i fizički slobodan, i država koja je ukradeni novac na čuvanje uzela.

O motivima, opravdanjima, inteligenciji i moralu lopova neću sada da raspravljam. Pogotovo što postoje narodi u kojima je lopovluk časnno zanimanje, pod zaštitom Božanstva kojem se lopovi mole i kojem prinose darove i što postoje narodi koji su decenijama “legalno” pljačkani od svoje “elite”, pa onda neki siromah i ukrade negde kokošku ili tako nešto.

Meni je zanimljiviji moral onih
koji “Bankarskom tajnom” podržavaju velike krađe ovog sveta
i ignorisanjem teme beže od istine da
svaki lopov stavlja svoju inteligenciju i hrabrost na probu
i svoj život i telesnu slobodu na kocku,
a “Čuvari ukradenog blaga” mirno jačaju ekonomije svojih država
investicijama na osnovi ukradenog novca;
koji posle smrti glavnog lopova ostaje njima na večno “čuvanje”.

123 Razmišljanje

Živeći među Srbima
 video sam da sirotinja ima volju za životom.
 Iako ta volja često znači samo:
 „Jednom,
 kad ja budem imao mnogo novaca, ...“.
 Dakle – nada.

Živeći među Švajcercima
 video sam da bogati lako padaju u depresiju (utučenost, potištenost)
 i zavisnost od štetnih stvari (droge, kupovanje, trošenje, ...).
 Dakle – beznade.

Poznavajući ljude
 jasno mi je da je za zdravlje naroda bolja materijalna situacija
 oko egzistencijalnog minimuma;
 jer održava volju za životom
 i zabludu o intelektualnoj vrednosti.

Šta ovo znači?
 Ako nekome nije dokazana njegova glupost
 on se uljuljkuje zabludom da je pametan i zdrav.
 Kao, recimo, prosečni Balkanac;
 samo zato što je “presivan”.

A pokazana i dokazana glupost je pasti u depresiju
 i zavisnost od štetnih stvari
 čim prestane borba za osiguranjem egzistencije.

I ja ne verujem da bi Balkanci na bogatom Balkanu bili bolji
 od sadašnjih Švajcaraca u bogatoj Švajcarskoj.

Pamet je na osnovi materijalnog bogatstva
 naći radost u lepim i zdravim stvarima,
 a to znači i volju za životom.

Mudar čovek (skromnost se kod njega podrazumeva)
je radostan doklegod je telesno i umno zdrav:
ako se ne može odbraniti od siromaštva – trpi ga kao prolaznu stvar;
ako se ne može odbraniti od bogatstva – uživa ga kao prolaznu stvar.

E sad:
u prvom stavu ove stranice se pojavljuje izraz “umno zdrav”.

Kako umno bolestan ili umno nerazvijen čovek
može primetiti da je umno bolestan ili umno nerazvijen,
kad više nema kvalifikovanog “posmatrača” u sebi,
ili ga nikad nije ni imao?
Nikako.
Ne može primetiti.

Pa šta da se radi?
Sećam se svoje teme “12”,
pa mi dođe misao da je među nama mnogo takvih
kojima treba dozvoliti da izvrše samoubistvo,
a tu njihovu želju "podržati"
i malo ju “pomoći” u ostvarenju;
jer bi bez njih mnogima sinulo Sunce.

Ali
oni koje mi pored nas ne želimo – ne odlaze lako.

Dakle:
Nemoćni smo u opamećivanju raspamećenih i neopamećenih.

124 Razmišljanje

Šahista koji s jakim protivnicima ide na remi može dobiti mat, ili ući u “Zeitnot” pre nego što ozbiljno pritisne protivnika. Ako ne gubi mečeve gubi poštovanje i divljenje ljubitelja šaha.

Fudbaleri koji idu na to da meč reše igrom u nastavku, ili izvodjenjem udaraca sa 11 metara, mogu primiti gol u poslednjoj minuti obaveznog vremena. Ako ne izgube meč izgubiće poštovanje i divljenje ljubitelja fudbala.

Jebač koji ide na to da istrese kesu, ili ga utera pa ne mrda*, jer glumi Yoga- ili kojekakvog majstora koji je u stanju kontrolisati svoju volju, centre i žlezde, može zaraditi AIDS i još koješta, (a rak prostate – u drugom slučaju). Ako ne izgubi samopoštovanje izgubiće poštovanje i divljenje žene koju upotrebljava.

Ulični svirač koji nemilosrdno ponavlja “Ave Maria”, Bokerinijev menuet, „Mala noćna muzika”, „Turski marš“, “Monty-čardaš”, Gitarsku serenadu u e mol-E duru, ... iako je bezveznjak kao i gorepomenuti šahista, fudbaleri i nazovijebač, ne gubi ništa. (Čak ni samopoštovanje – jer ne može izgubiti ono što nema: da ga ima ne bi zloupotrebljavao melodije kojima se rulja oduševljava.) A dobija – novac.

Ljudi koji vole šah i fudbal poznaju stvari oko šaha i fudbala, te su tu sve smicalice i taktičke igre prepoznatljive: prevare na terenu su isključene. U seksualnim odnosima su prevare na terenu,

bez obzira na poznavanje ili nepoznavanje stvari,
takođe isključene,
jer ne možeš ti jedno ljudsko biće tek tako ubediti:
“Ovaj odnos ti je prijao”- ako mu nije prijao.

Sa uličnim sviranjem je cela stvar tragikomična:
diletanti se pokušavaju predstaviti kao poznavaooci stvari
(klasične muzike),
a svirač bez samopoštovanja im se zbog novca “uvlači u gaće”.

Kao što nije časno šah svesti na remi,
ni fudbal na penale,
ni seksualne odnose na orgazam,
tako isto nije časno ulično sviranje svesti na popularne komade.

* primedba BaneR.-a

16.8.2003. Fehren/So

125 Razmišljanje

Opet sam naišao na filozofiranje o Duhu.

Teza:

“Prvi stupanj svesnosti je stanje u kojem duh još kao da sanja.

Čovek ne zna još ništa tačno o sebi.

To se pokazuje otprilike u Ja-svesnosti malog deteta.

Ono nema ništa drugo nego jedan tupi osećaj da je tu”.

Antiteza:

“... na drugom stupnju.

On (čovek) primećuje sebe, počinje sebe otkrivati.

U samoposmatranju se pojavljuje otuđenje u "Ja";

ono se odvaja na Ja koje posmatra

i na Ja koje je objekt posmatranja”.

Sinteza:

“Na trećem stupnju

... čovek otkriva sledeće:

To što ja u samoposmatranju primećujem sam ja sâm.

Posmatrač i posmatrani su jedno te isto Ja.

Rezultat ovog razmišljanja je:

Čovečji duh je samosvesnost.

Ova samosvesnost je razvijajuća,

te kao takva – jeste dijalektična*“.

Ako je ovo gore dijalektika,

onda je sledeće zaključak, na osnovi posmatranja – logika:

A logika je starija od trućanja.

Gladnom detetu je važno da li je tanjir s jelom već *na stolu* (dativ)

ili će *na sto* (akuzativ) tek biti postavljen,

samo zato što je u prvom slučaju bliže cilju (napuniti stomak),

inače o dativu i akuzativu još nikad nije ni razmišljalo;

jer još ni nema znanje

(sa kojim bi imalo sposobnost) o njima razmišljati.

Dete je sposobno samo da se igra i da jede.
 A čovek je čovek;
 Kad je sposoban da pojmi dativ i akuzativ,
 onda je sposoban da pojmi posmatrača i posmatranog u sebi.

U *Tezi* i *Antitezi* filozof operiše uz pomoć *dva* subjekta
 Od kojih jedan posmatra, a drugi ne posmatra;
 Dete i čovek su – nesposobnost i sposobnost.
 Tu odmah zatim egzististiraju i dva objekta:
 dete (koje sebe oseća kao celo prosto biće)
 i čovek (koji prati procese u svome umu).

I na kraju se sve svede na natezanje koje nije ništa drugo
 do mistifikovanje intelektualnog razvoja ljudske jedinke.

Natezanje koje sposobnosti zdrave ljudske jedinke
 da na osnovi moćnog mozga stekne znanje
 (kojim može posmatrati, upoređivati,
 indukovati, dedukovati, zaključivati,
 pitati (se), odgovarati (sebi), sumnjati, maštati, ...),
 daje ime – duh.

I tako to srećem svugde:
 Sveštenici, nazovi majstori koječega, filozofi, pisci, pesnici, ...,
 u svojim istupanjima pomenu samo:
 “od Boga duh i večnu dušu *u čoveku*”;
 i dalje pletu,
 bez ijednog smislenog slovca o definiciji i identifikaciji duha i duše;
 šta to dvoje nedefinisanih i neidentifikovanih mogu da čine i šta
 čine.
 Već se unapred radujem što će gorepomenuti aktivisti
 priznati da sam u pravu kad tvrdim da duh i duša ne postoje.
 Još ću veseliji biti ako ih razbesnim,
 jer se i ja razbesnim kad čujem njihova sranja o te dve teme.

* *G. W. F. Hegel bei W. Weischedel: Die philosophische Hintertreppe*
 1.9.2003. Fehren/So

126 Razmišljanje

Možda bi neko za šampiona štete ljudskom rodu imenovao
 Hitlera,
 ili Staljina,
 Mao Ce Tunga,
 Napoleona, Džingis Khana, Aleksandra Velikog, ...,
 ako razmišljamo o tome
 koliko ljudskih žrtava je koji od njih iza sebe,
 direktno ili indirektno,
 ostavio,
 ali s obzirom na to kako su je “revolucionari” upotrebljavali
 i zloupotrebljavali,
 planetarna nesreća br. 1 je filozofija Karla Marxa.

Mada u stvari planetarna nesreća smo mi sami sebi,
 jer po dijalektici stvari Društveno biće smo mi s njim
 odnosno on s nama.
 Što znači: Karl Marx nam je bio neizbežan;

Njegova filozofija je ustvari *naša* izražena kroz njega.
 A njegov lični udeo u uobličavanju sistema je bio u tome,
 što je on to činio kao neko ko ne shvata
 da je u ljudskoj vrsti tako malo poštenih jedinki,
 da je sasvim svejedno
 koji nepošteni sebi prisvajaju višak društvenog proizvoda.

I filozofska sujeta:
 kroz Prvu Internacionalu se aktivirao kao njen duhovni vođa,
 u cilju obaranja kapitalista,
 kao filozof koji žudi da se njegov misaoni sistem uspostavi
 kao konačno objašnjenje stvari.

Na kraju je “komunističkih” vođa
 i “pravih komunista” bilo toliko mnogo
 i toliko štete i tuge su iza sebe ostavili,
 da nije bilo ni osobe ni “-izma” destruktivnijeg od marksizma:
 Nazovi komunisti su svoje pohode besramno nazivali Revolucijom.

Što usput potvrđuje da su bili prostaci koji ne znaju da je revolucija *brza promena na bolje*. A sve što se u njihovim pohodima brzo dešavalo bile su “brze smene” vlasništva nad sredstavima za proizvodnju.

Ako prihvatim njihova pravdanja da su iskreno verovali u preporod, opet ostaje finale kojim se pokazalo da nisu poznavali ni sebe, ni svoje saborce. Stvarnost je Ideju na njeno mesto postavila:
– Zabluda!

Jer kad se dobra filozofija, koja je u stanju objasniti kretanja u društvu, preobrati u lošu Ideologiju koja ta kretanja želi “ubrzati”, onda to “ubrzavanje” nasiljem, po dijalektici u koju su se “komunisti” kleli, odvede stvar u propast: Svest društvenog bića nije bila zrela za besklasno društvo.

Nekvalifikovano su očekivali da se ljudska masa Rusije, Kine, Jugoslavije, Albanije, ..., za godinu, dve ili koliko, od plašljivih egoista, koji brinu o zadovoljavanju osnovnih potreba svoga bića, preobrati u hrabre altruiste.

Za 2000 godina od pojave Najmiroljubivijeg komunista, koji je ljude učio kako da se nenasilno uredi kao besklasno društvo, nije se Društveno biće ni za mrvu oplemenilo, a da bi se to desilo za 30-50 godina pod Lenjinom, Staljinom, Mao Ce Tungom, Titom, Enver Hodžom, ... Koji i nisu bili Humanisti.

Pa kako nehuman vođa može instalirati Humanizam?

Koliko je jaka ideologija koja se boji ostalih filosofija
i ideologija – te ih na svom polju uticaja službeno zabranjuje?

Posao lekara je da postavi dijagnozu
i prepíše lekove i terapiju,
a ne da za pacijenta te lekove guta;
ili da umesto njega ide na terapeutske vežbe
i živi svrhovito njegovom (pacijentovom) ozdravljenju.
Posao mislioca je da objasni poreklo problema ličnosti i društva,
a ne da ljude porodično i politički organizuje i vodi.

Imenovani (Karl Marx) je na zgodnom mestu mogao reći:

„Što se tiče rada,
proizvoda rada,
robe,
cene,
novca,
kamate,
kapitala, ...,
to je to,
ali nasiljem ne rešavamo ništa!”.

Jer
i robovlasnici i robovi,
i feudalski i zemljoradnici,
i kapitalisti i proleterci smo mi – skup ovakvih ljudskih jedinki.
A besklasno društvo ćemo biti kad prestanemo biti sebični.
Što znači: nikad!
Jer za nesebičnost je potrebna velika pamet,
a ni Bog ne može više urediti da svi budemo pametni.

Lako mi je da sada i odavde lajem;
Lenjin bi me kao revizionistu dao na streljanje,
Staljin u Sibir,
a Tito na Goli otok.

127 Razmišljanje

Ja sam na mnogo mesta napao filozofiju,
samo na osnovi toga što se mnogi neosnovano titulišu filozofima.

Ali za moju sledeću potrebu ću uzeti stvar objektivno,
da je *filozofija skup misaonih sistema*
kojima se materijalni i društveni svet (ljudi) objašnjavaju celovito.
(Pošto većina “filozofa” nema sisteme,
nego pabirke i neka svoja trtljanja,
to su oni kao ona svraka,
koja skuplja šareno perje po rajskom vrtu
i kiti se njime da bi se predstavila u liku koji nije njen).

Hteo sam izneti razliku između filozofije i ideologije.

Kad filozof svoj misaoni sistem,
ponudi ljudskom društvu na upotrebu po njihovoj volji
onda je on stvarno *filozof*;
kad on ljudima taj svoj misaoni sistem želi *nametnuti*
kao jedino ispravno posmatranje stvari – onda je on *ideolog*.

Kad filozof-ideolog svoj misaoni sistem želi nametnuti *silom*
onda je on *fanatik*.
Filozof-ideolog-fanatik u takvom slučaju jeste vođa
i ima svoje “borce za stvar”.

Dakle ne zaslužuje svako ni da ga titulišemo Fanatikom:
mora prvo biti filozof koji svoj misaoni sistem želi ljudima
- *nametnuti*.

Nazovi-fanatik je prosto – terorista;
nasilnik koji neko svoje uverenje,
o stvari koja ima značaj samo za grupu i lokalitet,
pokušava namestiti kao princip ljudskog roda.

128 Razmišljanje

U "117" sam rekao
da bi švajcarska ideologija moglo biti Hrišćanstvo.

To odmah znači da je za početak potrebno da ga razumu kao nauku
u najsavremenijem smislu;
Odnosno da razumu učenje Isusa Hrista
sa današnjih pozicija opšteg znanja.
Odnosno za prapočetak je potrebno njegovo učenje *reinterpretirati*;
što neizbežno vodi u odvajanje moralnih pouka za svakodnevni
život
u jednu korpu
i nauke o energetskom potencijalu ljudskog bića u drugu.

Ali tome,
kako Isusovo učenje reinterpretirati,
su danas bliži Biologija i Quantna fizika
nego, svejedno koja, crkva.

Gledam kako Švajcarci pune sale u kojima ih za nos vuku
Lame, Anselm Grün, Ester Schürman, „Indijanci“, ...
što samo potvrđuje da Švajcarci nisu zadovoljni
onim što im crkve nude kao odgovore na pitanja o životu i smrti
i da odgovore na ta pitanja traže kod drugih.

Pošto su moj rad više odmagali nego pomagali,
dobiće odgovore na srpskom jeziku,
pa neka ih prevode o svom trošku, a ne o mom:
uterujući mi račune, opomene,
“Betreibunge” (naplate dugovanja prodajom dobara – kojih
nemam).

129 Razmišljanje

To što su sada ruske,
rumunske,
srpske,
hrvatske, ... crkve pune ljudi kad je Božja služba u njima,
znači samo da se Rusi,
Rumuni,
Srbi,
Hrvati, ... nisu pod "Komunizmom" usrećili;
A svi oni sada hrišćanstvo razumu jednako "dobro" kao i onda
kad su ga se zbog Komunizma odrekli: – slabo.

Jer

Božje zapovesti poštuju kao što su i Statut partije poštovali: – slabo.
Mada je Statut Saveza Komunističke Jugoslavije bio tako dobar
da bi se i Isus Hristos radovao da su Jugosloveni po njemu živeli:
nesebično,
pošteno,
komunistički, ...

130 Uvid

Nešto kao Kosmička svesnost ne postoji,
jer ne postoji ni biće u kojem egzistira takva mentalna moć
na osnovi koje bi egzistirala volja
(ili nezainteresovanost) prema svemu izvan njega (bića).

Ali postoji Kosmičko znanje
kao Skup sećanja i znanja
prokovanih od strane ispoljênja (inteligentnih bića) Kosmosa.

Sve ideje egzistiraju u mogućnosti,
pre i izvan bilo kojeg bića,
bilo koje intelektualne moći ili nemoći.
Ideje ne potvrđuje materija (mozak ili bilo šta drugo).
Ideje egzistiraju i onda kad nema nikog i ničeg da ih dosegne,
shvati,
primi,
pojmi, ...

Ideje su stare i neuništive kao i sveobuhvatno Ništa.
Tu spada i matematika kao skup tačno određenih ideja.
I Vi sad ne možete reći da matematika ne postoji,
samo zato što ju Vi ne poznajete (ako ju ne poznajete).

A ko ili šta će koju ideju prvo sebi osvestiti,
te time na polje stvarnosti spustiti,
jeste takođe pitanje mogućnosti
da iz mogućnosti u stvarnost padne *biće* sposobno da pojmi,
razmišlja i zaključuje.

Dakle to je taj Bog – skup svih mogućnosti.
A ako nećete da za ime Boga vezujete ispoljenja u materiji:
Molim!
Uzmite da je Bog sâm onaj skup ideja,
ali ne tražite osobu koja ih nosi:
Osebe nema.

I ja ne shvatam zašto je nekim ljudima potrebna osoba,
kad je sama stvarnost,
kao skup mogućnosti i ostvarenja,
božanstvena.

Ne postoji ni vanzemaljsko biće ni vanzemaljsko društvo,
koje može nešto drugačije ili bolje misliti,
nego što su to među nama mislili Konfuzis,

Lao Tse,

Aristoteles, ...

Buddha,

Isus Hristos,

Muhammad;

W. Leibniz,

G. W. F. Hegel,

K. Marx,

A. Einstein,

R. Feynman,

St. W. Hawking, ...

Jer ni ideju,

ni logiku,

ni matematiku ne može neko izmisliti,

nego se može samo do njih uzdignuti.

Kao što se to ostvarilo da se ovi naši do njih izdignu.

A sve što ljudi još nisu otkrili i saznali,

primenljivo u tehnološom smislu,

– otkriće i saznaće.

Neizbežno!

131 Uvid

Kao što sam Vam već rekao:

Prva izvesnost Univerzuma je – Ništa.

I to Ništa se rasprostire kao podloga nečemu (materiji),
onako kako materija osvaja Ništa kao “prostor”.

A Ideje ne zavise ni od prvog ni od drugog.

E sad nešto o poreklu i međudnosima ova tri elementa Univerzuma
(svejedno kojim redom važnosti):

Ništa, materija, ideje.

Ništa je Ništa,

a materija nije iz njega nastala.

Ideje ne zavise ni od prvog ni od drugog.

Koje od ova tri hoćete da je Bog?

Sva tri zajedno?

Može.

To sam Vam ja i govorio:

Skup svih mogućnosti!

Ako Vi sada pokušavate ova tri strpati u jednu osobu,
izvolite!

Na sopstvenu odgovornost.

“Ništa” nam je jasno i pojmom i suštinom i poreklom.

Ideje su nam jasne pojmom suštinom i poreklom.

Materija nam je jasna pojmom i suštinom,

ali nije svima jasna poreklom:

I naše najumnije glave se još prepiru oko porekla Kosmosa.

Da li je Ništa izbljuvalo ovoliki vodonik i helijum?

Nije.

Da li su Ideje konkretno izbljuvale ovoliki vodonik i helijum?

Nisu.

A ovoliki vodonik i helijum su tu.

Da.

Odakle?

Iz svog roda.

A u tom svom rodu su jednom vodonik i helijum,
a jednom su nešto drugo, treće, peto, ...

Ali uvek ostaju u svom rodu (materije-energije).

Jer rod materije,

poreklom,

nema nikakve veze sa rodom bezgraničnog Ništa

i,

poreklom,

nema nikakve veza sa rodom Ideja.

Odnosno:

Ideje su u rodu koji poreklom nema nikakve veze sa rodom materije

i poreklom nema nikakve veze sa rodom sveobuhvatnog Ništa.

Dakle:

nezavisno i večno Ništa,

nezavisne i večne Ideje,

nezavisna i večna materija (u ispoljenjima).

Ne verujete?

Od koga ili čega je, po vašem mišljenju, materija zavisna?

Od "prostora" koji je jednom bio i ponovo će biti Ništa?

Ne.

Od Ideja?

Ne.

Njih može samo u sebe primiti

i dosezanjem njih sebe na nivo ispoljenja svih mogućnosti podići.

Božanstvena zajednica Tri večita.

132 Razmišljanje

Gledam drveće u bašti staroga Hansa Studera,
u Rüttenenu,
pa se čudim miru i tišini:
pet minuta već nije se nijedan list na grani pomerio.

I onda neizbežno “odem” u Fehren/So,
i sa užasavajućim strahom se setim zvonjave zvona tamošnje crkve:
na 15 minuta tekućeg sata – jedan melodijski interval (cis-h),
na 30 minuta tekućeg sata – dva puta isto,
na 45 minuta tekućeg sata – tri puta isto,
na 60 minuta tekućeg sata – četiri puta isto,
a onda u tonu “fis” udarci broja sata koji je napunjen.
U 6 sati radnim danom dodatna neprekidna zvonjava
od 5-10 minuta;
koja poziva, valjda, na rad
(i one koji su se vratili kući iz noćne smene u fabrici;
pa zatim u 11 sati svakog dana dodatna neprekidna zvonjava
od 5-10 minuta;
nisam ni saznao za šta.

I tako danima i godinama – kako sam obavešten.
Mnogo puta sam rekao: Dabogda im se elektronika pokvarila,
pa da zaneme bar dok ne dodje servisna služba.
A kad jednom mesečno
(ne znam kojom subotom u mesecu uveče)
zovu meštane na službu (Gottesdienst)
ne dao Vam Bog da se nađete u blizini crkve:
onda zvone i neka zvona koja u običnim prilikama nisu u upotrebi.

Pitao sam BaneR.-a: „Što se ne žalite?”

“Šta ću ja?

Tek smo pola godine ovde;

Stranac;

A meštani slušaju to već 30 godina i ne primećujem da im to smeta.

Mozak se navikne;

Ja se na zvonjavu više ni ne budim noću”.

Možda udaljenima ne smeta,
ali čovek iz kuće najbliže crkvi se odselio
i kuća ima tablu: “Na prodaju”!

Razmišljajući o tome šta ljudi zasada ne smeju da postave
kao tačku dnevnog reda nekog dogovora, sastanka; rasprave, ...,
došao sam na tri događaja,
koja su me opomenula da stvari treba ostaviti u njihovom toku,
bez ubrzavanja.

Kad svi u Fehrenu budu sigurni da i ostali meštani nalaze
da je rad crkvenih zvona (njihove crkve) za brojanje sati besmislen,
postaviće to negde na dnevni red i stvar rešiti bez sukoba.

Na tri gore najavljena događaja
video sam da stvar teče svojim tokom i po važnijim pitanjima:

13. septembra ove godine,
u Jezuitskoj crkvi u Solothurnu,
na službi u pomen 12. avgusta 2003. upokojenog Dr. M. Augustina,
sveštenik je o duši upokojenog rekao: “Kao što mi verujemo, ...”.
A isti izraz je upotrebio i Sogyal Rinpoche
u svojoj knjizi o reinkarnaciji: “...kao što mi verujemo, ...”.

A ja to tumačim ovako:
Ne smeju više da izražavaju stare tvrdnje kao izvesnost,
jer ni sami nisu više u njih sigurni,
a nije zgodno da priznaju da ne znaju kako stoje stvari,
pa, jednostavno, pozivaju one koji ih slušaju na – verovanje;

Neka veruju u šta hoće – saznaće sve,
kad stvar postane zrela za spoznaju.

A to što nisu više napadni,
kao pre kad su tvrdili bez ikakve dozvole na sumnju,
znači da je stvar već u zrenju;
Kao i kod onog sveštenika kojeg sam čuo kako govori:
„Ne bukvalno za šest dana, nego u šest etapa“.

Kad im bude postalo jasno šta je i kako je,
i kad budu bili sigurni da ljudima smeju istinu reći – reći će ju.
Ako budu imali kome.

Jer kad sveštenicima bude bilo jasno šta je Isus Hristos rekao,
biće to jasno i bišim vernicima Hrišćanske crkve.
A Hrišćanstvo tada neće ni biti svrstavano u religiju,
nego u nauku i filozofiju.

133 Razmišljanje

Švajcarski političari su primetili da je Švajcarska došla u opasnost da postane raj za “invalidne” rada.

Među onima koji su invalidi samo na papiru najviše je Švajcaraca i – Jugoslovena.

Prvi su otkrili da je dovoljno tri-četiri puta sebe proglasiti depresivnim i otići na odmor u Sanatorijum za mentalno obolele; pa zatražiti invalidsku penziju.

Koju zatim vrlo lako i dobiju.

Što pokazuje i broj od 271 039 invalida i “invalida” rada.

A Jugoslovenima je nacionalno zanimanje: Nekoga zajebati.

A ako zajeb donese materijalno-finansijsku korist, onda se on računa u lični i porodični uspeh.

Prvi simuliraju u oblasti mentalnog dela sebe, jer fizičke poslove obavljaju, uglavnom, stranci, a drugi simuliraju na telesnom delu sebe, jer mentalne poslove obavljaju, uglavnom, domaći; A Jugoslovenima mentalna sfera njihovog bića i nije bogzna kako aktivna, ni poznata.

134 Razmišljanje

U “126” i “132” su ostali neprecizno određeni činioci promena u nekoj stvari;

i odgovor na nametnuto pitanje:

Da li je u prirodi svake stvari razvoj nabolje?

Ako neku stvar na kraj njenog postojanja dovedu unutrašnji činioci, onda je u prirodi te stvari da njima nestane.

A ako unutrašnji činioci izazovu samo sukob, nered, u stvari, onda je u prirodi te stvari da dođe u takva stanja.

Jedno konfliktno stanje neke stvari može biti za stvar ometajuće, kao bolest koja donosi zastoj u razvoju ili štetu;

A može biti i sukob koji razrešava napetost uspostavljanjem stanja svežine i zdravlja stvari.

Tako je to sve i sa tokovima razvoja ljudskog društva.

Pošto razni “revolucionari” (još) nisu uništili ovu civilizaciju, može biti da u prirodi ove civilizacije nije da nestane unutrašnjim faktorom koji se zove: “revolucionari”.

To znači da revolucionari i “revolucionari” pripadaju prirodi civilizacije kao unutrašnji pokazatelji konfliktnih stanja društva.

A da li su oni nešto kao bolest društva ili su činioci razrešenja napetosti u “osveženje i zdravlje” društva, jeste lako zaključiti na osnovi toga šta je sa njima uspostavljeno, odnosno,

šta je iza njih ostalo kao stanje društva.

135 Razmišljanje

Da li će ikada ovaj Kosmos biti bez senki?

Odakle ti ta mogućnost?

Iz fantazija astrofizičara.

Zar oni to zamišljaju?

Da.

Imaju tri zablude u kojima i sa kojima pokušavaju Kosmos (kojeg oni kao i astrolaici nazivaju: Univerzum!)

razumeti i sebi i astrolaicima objasniti.

Tri njihove zablude se zovu:

Prostor, vreme i svetlost.

O prostoru i vremenu sam te razumeo,

a šta “ne drži vodu” oko svetlosti?

Kosmos će egzistirati bez senki,

što znači: moći ćeš na svakoj tački Zemlje,

u bilo kom njenom položaju prema Suncu,

bez ikakve lampe i sveće čitati sitno pismo,

onda “Kad se svinja kači na drvo”;

kako bi rekli Vranjanci.

A ja kažem:

onda kad Glimmlampa na razvodniku za električnu energiju,

koji se nalazi ispod mog radnog stola,

u mojoj radno-spavaćoj sobi bude nju u ponoć osvetlila

onako kako ju Sunce osvetljava u podne.

Ili kad četiri sobne sijalice budu osvetlile fudbalsko igralište

za noćnu utakmicu.

To znači: Nikad!

Da, to znači: Nikad!!

Jer

jedna stvar za razmišljanje je šta kad pada na nerv čula vida,

a kad i na šta „padnu“ delovi oka i pakupe informacije,

koje preko nerva čula vida pošalju u mozak;

Odnosno šta mozak s okom,

kao radnim delom sistema, primeti.

Jer kad slika zvezde bez korone upadne u oko,
onda u oko mora upasti i polje svetlosti oko nje.

Pošto sjaj daleke zvezde do mog oko još nije stigao
(iako prema mom oku putuje brzinom od 300 000 km/sec),
nego samo slika žarke tačke,

znači da je moj pogled pao na zvezdu tamo gde je ona upravo sada.

Ali: ako je moj pogled mogao da padne na daleku zvezdu
mogao je da padne i na njenu koronu koja je neodvojivo pored nje.

Međutim svetla nema nikako: ni da upadne u moje oko,
ni da ga tamo čeka da do njega dođe.

Odnosno: slika pošiljaoca je tu, a pošiljke nigde nema.

Čudno, a?

Tu je, znači, problem u nečem drugom:

u *Osvtljenom polju* oko izvora svetlosti – ili u astrofizičarima:

Ti vidiš sijalicu na onom stubu na planini,

a ne možeš ovde čitati novine kao da si ispod nje.

I ne možeš reći da svetlo još nije prešlo ovih 10 km. odstojanja.

Jednostavno:

svetlosni talas se prostro onoliko dugačko koliko ga ima.

A to što odavde ne vidimo osvetljeno polje oko zvezde
je isto kao i to

što odavde ne vidimo osvetljeno polje sijalice na stubu u planini:

Osvetljeno polje oko sijalice na planini je nama blizu a slabo,

a osvetljeno polje oko zvezde je jako a nama daleko;

A kao što nam od sijalice na planini ne prilazi svetlosni talas,

tako nam nikad neće prići ni svetlosna pošiljka sa daleke zvezde.

Fizičari kažu da se svetla sumiraju.

Da,

ali samo onda kad su dovoljno blizu da bi se sumirala.

Jer ako ja pevam ovde,

a ti na vrhu planine,

onda smo mi solisti, a ne duet;

Pošto bi se i naše pevanje sumiralo (zvučni talasi)

da smo jedan pored drugog.

Tako je i sa zvezdama:

nisu dovoljno blizu da bi im se svetla zbrala i osvetlila ceo Kosmos.

I tako će mrak u Kosmosu potrajati.

A druga, nesumnjivo jasna, stvar je da jedan zrak svetlosti nije nešto kao štap za pecanje riba, koji se može izvlačiti u beskraj, nego je ovako:

Ono što mi nazivamo zrakom svetlosti jeste brza emisija talasa: Tako brza da astrofizičari zamišljaju štap za pecanje riba, koji se može izvlačiti u beskraj;

A radi se o tome da se jedan svetlosni talas može od zvezde onoliko daleko naći koliko ga ona daleko od sebe baci, “pošalje”.

I kad se svetlosni talas izduži onoliko koliko ga ima – preda sebe kao energiju Velikom hladnom (tami) (jer je svetlost ustvari vidljiva toplota), a već je na mesto njega stigao novi.

Što sve nekom daje zabludu da se radi o svetlosnom štapu, koji može celu tamu Kosmosa probušiti.

I tako umiru i zvezde: bacajući svoje svetlo u Veliko hladno.

A krajnji domet od “izvora svetlosti” bačenih talasa je *osvetljeno polje* u okolini “bacača svetlosti”; zvezde, sijalice, sveće, ...

A to što oni očekuju

da Kosmos postane *osvetljeno polje svih zvezda*, je ljudsko-filozofska nesposobnost matemačara i astrofizičara, da priznaju da im teorije ne valjaju;

Iako neki od njih, da ih ne imenujem,

lako i bez ustručavanja današnje filozofe nazivaju laicima u oblastima prirodnih nauka;

što je vrlo verovatno tačno.

Ali ja bih uvek radije prihvatio ograničenost u poznavanju prirodnih nauka,

nego ograničenost u sposobnosti razmišljanja:

U hipoteze su uveli “postor” – kojeg nema,

“imaginarno vreme”, a ni ovo sa kojim prave formule ne postoji i posmatraju svetlost iznad moći izvora svetlosnih talasa.

Znači: senke su večne?

Da

Jer je i mrak večan.

Pa zašto si mi onda postavio prvo pitanje?

Zato što sam noćas gledao onu glimericu u mojoj sobi
pa sam razmišljao o tome: Ko to tera vodu na svoj mlin?

A usput odlučio da i tebe pitam:

Šta ti misliš o stvari koja je, kao, svima jasna?

A šta se dešava sa talasima svetlosti kad dođu do mraka (hladnog)?

Pa rekoh: predaju sebe kao energiju hladnom i nestanu.

Pa onda ispada da ako se međuzvezdana prašina ugrije
na neku hiljadu stepeni C°,

senki u Kosmosu stvarno može nestati?

Prvo bi neko morao iznad 800 C°

ugrejati i svu tamnu masu Kosmosa;

Koja je već sada veća od sadašnje svetle mase Kosmosa.

A pre će se ohladiti sve zvezde

nego što će hladna masa Kosmosa opet zasijati.

Pa to znači da Kosmosu predstoji smrt u hladnom?

Sve što se ohladi umre i sve što umre ohladi se.

Kako je moguće da Kosmos umre

ako je energija večna kako fizičari tvrde?

Ja nikad nisam tvrdio da je Kosmos večan;

Ja samo tvrdim da je Univerzum večan;

a to su dve stvari.

Čim su dve znači da su različite;

inače bi bile jedna stvar.

A već sam ti objasnio tri večna u Univerzumu:

Ništa, Ideje i Materija-energija,

pa traži tu odgovor.

Kosmos je od trećeg, koristi drugo, a počiva na prvom.

A ako su svi svetlosni talasi u suštini isti

onda bi prema astrofizičarima i svetlo sveće moralo pasti na Mesec?

Da se svetlost prostire onako kako oni fantaziraju,

bilo bi nam dosta nekoliko stotina lojanica,

za ovu našu Veliku loptu,

a ovako nisu ni ovolike Hidro-, Termo- i Atomske centrale.

136 Razmišljanje

Kiša lije nad Solothurnom,
ali za ovo doba godine to je ovde normalno.

Pa se onda upitam: Koji je ovo mesec u godini?
Rimljanima je *septem* bio sedmi,
octo osmi,
novem deveti,
a *decem* deseti.
Znači da smo mi negde izmešali stvari.

137 Razmišljanje

U osnovnim crtama postoje dva tipa muškaraca:
Macho, koji se ponaša kao gazda stvari i osoba u kući
i papučić, koji se ne suprotstavlja svojoj ženi.
Oba ova tipa muškaraca imaju varijacije kultivisanih
i nekultivisanih.

E sad:
postoje žene koje ne trebaju nikog kao životnog,
ljubavnog ili seks-partnera;
a postoje i žene koje za sve to trebaju žene.

Od žena koje za život, ljubav i seks trebaju muškarca,
svaka ustvari treba dvojicu:
jednog mačo i jednog papučića:
Jer kad ima samo jednog od ove dvojice žudi za drugim.

Dakle, praktično je moguće jednu ženu sa dva muškarca,
po jednim od svakog tipa,
usrećiti,
ali jednog muškarca po tim pitanjima ne može niko usrećiti:
On ne želi pored sebe i tip majke-kaluderice i tip majke-kurve:
on želi u jednoj ženi i majku i kaludericu i kurvku – po potrebi,
a takve nema nigde.

138 Primedba

Uvrežilo se verovanje,
naročito među ženama,
da su one vernije ljubavnim i bračnim vezama sa muškarcima.

Sa kim su to muškarci neverniji?
Za pogodak u metu potrebni su i metak i meta.

139 Razmišljanje

Primitivizam siromašnog sveta se ispoljava kao otimanje,
doći u posed,
a primitivizam bogatog sveta se ispoljava kao ne davanje,
zadržati.

U suštini radi se o istom:

Kad bi im se ekstremno izmenila materijalno-finansijska stanja,
bivši siromašni ne bi davali,
a bivši bogati bi otimali.

140 Razmišljanje

Nova crkva se zove Astrofizika.

Razlika između novih i starih dogmatičara je u tome što novi ne kažu: Ne sumnjajte u ovo što vam govorimo!, nego kažu: Mi znamo najviše!

Tačno!

Divim im se kao dete Disnijevim filmovima i pozdravljam s poštovanjem njihova znanja. Ali koliko je “najviše” udaljeno od “dovoljnog”? A koliko od “potpunog”?

Ovi novi će složiti Fiziku bez Metafizike, jednako kao što su i njima prethodni složili Metafiziku bez Fizike – nikako.

Da je Gravitacija merljiva već bi ju izmerili. Gravitaciono polje Zemlje je jedna stvar, a Gravitaciono polje mene je druga stvar. (Jer ako je tačno, da se sva tela u Kosmosu međusobno privlače, silom koja je za dva proizvoljno uzeta (tela) proporcionalna masi svakog od njih i obrnuto proporcionalna kvadratu odstojanja (promenljivog dakle) između njih, onda ja na 100 km udaljenosti od Zemlje privlačim samo neko zrnce nečega čemu, možda, nije uspelo mene izbeći). Kinetička energija saksije s cvećem na najvišljem balkonu zgrade je jedno, a ubrzanje saksije s cvećem koja pada na Zemlju je drugo.

A gde je tu volja mene da budem ili ne budem na Zemlji, volja zrnca međuzvezdane prašine da me sretne ili izbegne, kad sam ja lebdeće telo tolike mase koja najslabiju silu Kosmosa skoro da i ne poseduje, volja saksije s cvećem da tresne o beton ili se na njega polako spusti?

I čime se registruje ta sila koja sve neumoljivo vezuje
(Hoćeš-nećeš nema značaja: ili si pao ili ćeš pasti.)?
Kojim instrumentom se registruje?

A pošto za nju nema instrumenta – nije merljiva.
Jer da je merljiva ovi pametni i pametniji,
kojima se ja divim,
već bi instrument pronašli.

Gravitacija,
dakle,
deluje na fizička tela, ali sama nije fizički fenomen:
Ne možemo ju odrediti ni kao privlačnost različitih
(toplog i hladnog – naprimer),
jer privlačnost podrazumeva i neprivlačnost
te time i volju za udaljavanje;
ili zadržavanje odstojanja po volji.
Ali ovde nema diskusije:
radi se o neizbežnom koje samo *liči* na stvar slobodne volje.
A radi se o slobodi koja znači verige.

Znam samo da ni teorije o “Velikom prasku”,
“Sažimanju Kosmosa u lopticu enormno velike mase”,
“Početku vremena i prostora”, ..., itd.
nemaju pouzdanost dok Gravitacija ne bude spoznata u celosti.

A ona meni liči na silu koja se može iskusiti samo kao nemerljiva.
A to znači da pripada Metafizici,
koju ja smatram Fizikom koju ne poznajemo.
Kad budemo mogli da instrumentima merimo život u čoveku,
moći ćemo meriti i kosmičku gravitaciju,
jer je to isto.
– Zasad nemerljivo.

141 Razmišljanje

Čovek bez alternative je, u najmanju ruku, oprezan;
ake ne brižan i čak – plašljiv.

Uglavnom to danas važi u očuvanju položaja na radnom mestu.
Što znači da je manje brižan i plašljiv onaj koji je sposoban
da počne nešto novo na starom ili novom radnom mestu.

A najneustrašiviji je onaj koji je sposoban da živi skromno.
Jer ne boji se što će izgubiti stvari, položaje i privilegije,
koje ima zahvaljujući velikoj plati.

Znači:

Prvi osnov za život dostojan ljudskog bića je – dobro zdravlje,
pa zatim – skromnost u prohtevima.
Naskromnost vodi čoveka u probleme i bolesti.

Ali: ako čovek ima malu decu
ne može ići tako daleko da od svoje dece zahteva
redukciju u potrebama za razvoj i obrazovanje.
Znači da čovek koji ima decu nije više slobodan
živeti prema nekoj šemi pustinjaka;
jednostavno: mora imati novaca.

Da bi sva deca imala uslove za život i razvoj,
morala bi biti izdržavana od celog naroda
jer roditelji koji investiraju u decu
investiraju ustvaru za dobro naroda kojem pripadaju.

Znači da će zauvek ostati ovako kako jeste,
jer ni ja ne odobravam tek tako politiku razvoja i obrazovanja dece
neke zajednice na – zajedničku kasu,
ako se deca nekog drugog naroda (i njihovi roditelji) ne osećaju
prvenstveno članovima zajednice koja ih materijalno pomaže.

142 Razmišljanje

Glupi policajci i glupe birokrate
 (ne kažem: “svi” – kažem samo: “glupi”),
 postavljaju prestupnicima,
 grešnicima, dužnicima, ... pitanje:
 “Šta bi bilo kad bi svi tako (to) činili?”
 Najbolji odgovor je kontrapitanje:
 “Šta bi bilo kad niko ne bi tako (to) činio?”

Tako dođem do zaključka da je svako nekome koristan;
 prestupnici, grešnici, dužnici, ...,
 policajcima i administrantima;
 jer bi bez prestupnika, grešnika, dužnika
 i ko zna kakvih još loših i neodgovornih stali bez posla.

Što ne znači da ja zagovaram prestepe, greške, dugovanja, ...,
 nego samo zamišljam kako bi to slatka osveta
 policajcima i administrativcima bila:
 ne grešiti, ne dugovati, ne činiti štetu.
 Pa da izgube radna mesta;
 pošto se uglavnom prse kao čuvari društvenog mira i reda.
 A sumnjam da bi se svi od njih radovali
 kad bi odjednom sve postalo mirno i uredno.

Jedan restorater ovde u Solothurnu je napisao i objavio knjigu:
 “333 načina kako se osvetiti”.
 Knjigu nisam čitao,
 ali sam siguran da ne zna kako se osvetiti državi
 (vojsci, policiji, administraciji):

Biti zdrav,
 (ne zavisiti od njih ni kao pacijent ni kao invalid)
 biti siromašan,
 (da ne bi imali šta da ti uzmu kao naplatu nekih taksi i dugova)
 i biti pošten građanin
 (da ne bi mogli da te uvuku u svoj sistem maltretiranja).

Mada oni vrlo lako “napakuju“ krivicu čoveku kojeg žele oštetiti ili uništiti).

Pa nek se jebu sa svojim propisima i papirima;
međusobno i sa kojekakvim agentima za osiguranja, ... itd.
Bar dotle dok ne shvate
da žive parazitski zahvaljujući našim nesrećama.

Prvo sam pomislio da je u tu svrhu takođe dobro – biti glup.
Jeste dobro biti glup u svrhu ličnog oslobođenja od administracije,
ali to ne može biti posmatrano kao osveta,
jer
osveta je *smišljena aktivnost* u cilju uzvratanja štete ili bola;
a glup čovek nije glup namerno,
ni po planu osvete,
nego je glup po rođenju.
A po planu neko može samo *glumiti* glupost;
što ja ne odobravam.

A takođe prezirem zakone koji zlodelniku
glupost ili mentalnu bolest uzimaju kao olakšavajuć okolnost,
prilikom suđenja mu za učinjenu štetu nekoj osobi ili društvu.
Jer računam da onaj koji zna koja aktivnost nanosi štetu
jeste dovoljno pameten
da bi bio suđen po zakonima za zdrave ljude.
A onaj koji ne zna ni toliko koja aktivnost nanosi štetu, a koja ne,
jeste ili za potpunu izolaciju od svih normalnih ljudi,
ili za potpuni nadzor.

143 Razmišljanje

Prošle noći sam se probudio u 4 sata
 pa pošto se neko vreme nisam mogao ponovo uspavati
 uzeo sam svoju svesku br. 4 da uživam malo u svojoj pameti.
 Skromno, a?

Kad sam pročitao svoju *Misao 110* pomislio sam:
 Ako Isus Hristos nije uživao neku ženu telesno,
 (što je sasvim moguće)
 jasno je iz svega što su o njemu napisali
 da *nije bio* protiv porodično-telesne veze muškarca i žene.

Ni ovi današnji,
 koji se javno uzdržavaju od seksualnih odnosa,
 nisu protiv porodično-telesne veze muškarca i žene.
 Ali šta hoće uzdržavanjem od seksualnih odnosa?
 Ako se stvarno uzdržavaju;
 jer svašta se čulo o njima.

To od njih niko nije nikad ni zahtevao ni očekivao,
 niti iko to od njih sada zahteva i očekuje.
 I njihov Bog je uvek govorio: “Parite se i razmnožavajte se!”

Ovi današnji koji se ne pare
 ne-parenjem samo oponašaju
 Isusa Hrista (ako stvarno nije telesno iskusio i uživao neku ženu).

I to je jedino čime mu se mogu približiti:
 oponašanjem.

144 Razmišljanje

TV Studio RTL je 12. Marta 2004. pustio ovu vest :
 “U Nemačkoj ima 14 Miliona usamljenih”.

Moglo bi se slobodno misliti da 14 Miliona ljudi u Nemačkoj
ne žele,
 iz ko zna kojih razloga,
 život u nekoj ljudskoj zajednici;
 ali pošto je Studio prikazao samo tužna lica,
 nametnuo se zaključak da je njima teško živeti u usamljenosti
 i da oni žele nekakvu ljubavno-društvenu vezu.

E sad je pitanje ko koga priželjkuje.

Mediji su instalirali fantastične ljubavnike i supružnike,
 a mi stvarni ne zadovoljavamo očekivanja žena;
 koje bi se rado dale filmskim lepotanima i bogatim sportistima.

To znači da ja prebacujem odgovornost po ovom pitanju na žene?
 Tačno!

Savremena žena odlučuje o tome ko će ju osvojiti,
 a pošto nije zadovoljna ponudom,
 čeka “čoveka svog života”.

Ne shvatajući da čovek njenog života može biti neki imbecil,
 kojeg zaslužuje,
 a ne baš Richard Gere – kojeg sanja.

Običan muškarac je lako zadovoljan prosečnom ženom,
 odnosno: njemu je dovoljno da je ona lepa i verna;
 odnosno: ona ne mora biti slavna i finansijski bogata.
 Odnosno,
 obično zdrav i lep muškarac ne planira da se dobro da,
 proda, unovči, ...

13. 03. 2004. Solothurn

I sad su se pojavili “Quirkyalones”,
(veseli samotnjaci).

Ja takve poznajem kao sebične jebivetre,
U ekonomski razvijenim zemljama ih ima mnogo više,
nego u ekonomski nerazvijenim zemljama.

Glavni opis jebivetara je
da oni bez ikakvih obaveza prema nekoj osobi žele nju
ili njeno društvo uživati.

A kad nikog ne trebaju povuku se u svoje luksuzno uređene stanove
i mentalno masturbiraju u svojoj moći
zasnovanoj na prolaznim stvarima.

Kad jebivetri izgube ono
zbog čega su među druge (glupe) ljude dobrodošli,
(lepotu, slavu, novac, dobro plaćena radna mesta ...)
postanu,
jednako kao i oni koji nikad nisu bili “Quirkyalones”,
depresivni, histerični, i plačipičke.

Znači: imamo staro društveno đubre pod novim imenom!

146 Razmišljanje

Sistem kratkih poruka mobilne telefonije (**ShortMessageSystem**) je ove godine slavio 10 godina postojanja.

Znači:

sasvim je sigurno da ja pre 11 godina nisam znao šta je to SMS; kao što je sasvim sigurno da neki ljudi

u sumama Amazona ni danas ne znaju šta je to SMS.

A onaj koji ne zna šta je SMS – nema ni pojam o tome.

Da li SMS egzistira i onda kada neko danas ne zna za njega?

Da.

Da li SMS egzistira kao sadržaj pojma "SMS"

onome koji za njega zna?

Da.

Da li SMS egzistira kao sadržaj pojma "SMS"

onome koji za njega ne zna?

Ne.

Sta je SMS bio pre 11 godina?

System u mogućnosti.

Da li je pre 11 godine bilo moguće SMS pojmiti?

Da.

Da li je neko pre 11 godina imao pojam o SMS-u?

Nije.

Jer

pre nego što nešto padne u stvarnosti egzistira u svetu ideja, a ne u svetu pojmova.

A kad nešto iz mogućnosti pređe u stvarnost,

onda prestane biti ideja i postaje – stvar za poimanje.

Dakle, postoje stvari koje su u stvarnosti,

a niko nema pojam o njima – jer ih ne poznaje:

Kao što neki Amazonac danas nema pojam o SMS-u.

Ili – kao što Columbo 1491. godine nije imao pojam o Novom svetu,
koji je posle dobio ime Amerika.
A Amerika je postojala nekoliko milijardi godina
pre nego što ju je neko mogao pojmiti.
I nije joj bilo važno da li postoji neko ko ju poznaje i pojmi.

Hoću da kažem ovo:

U svetu ideja egzistira sve što je moguće,
u svetu pojmova egzistira sve što je prešlo iz sveta ideja
u svet ostvarenja.

A u svetu Fantazije egzistiraju ili nemogući subjekti i objekti
mogućih sposobnosti i svojstava (kakve već srecemo kod običnih)
ili mogući subjekti i objekti nemogućih sposobnosti i svojstava.

Dakle:

prva dva sveta egzistiraju nezavisno od uma u (mogućem) čoveku.
A to konačno znači nezavisno od materije,
(Svejedno da li se ipoljila u ovakav svet – kakav je na Zemlji,
ili onakav kakav je na Marsu),
pre materije i izvan materije.
Dakle – večno.

A za Fantaziju je već potreban um.

Dakle: Svet fantazija nije večan,
jer egzistira u stvarima koje su ograničenog trajanja.

147 Razmišljanje

Ja se,
 po nekakvim filozofskim odrednicama,
 izjašnjavam kao – Materijalist.
 Mada sam ustvari Hrišćanin.
 Sa ljubavlju i poštovanjem za Isusa Hrista;
 jer je svet i nas objasnio sa vrlo konkretnih,
 dakle takođe,
 materijalističkih pozicija.
 Imajući na umu da takozvano metafizičko biće Kosmosa
 jeste samo skup, nekim ljudima nepoznatih, svojstava materije.

Ali Isusa ne razumu ni današnji ljudi,
 te da su ga mogli razumeti njegovim savremenici.
 A bilo mu je i sâmom jasno da ge neće razumeti;
 ni ondašnji ni sadašnji.
 Jedina razlika između ondašnjih i današnjih je ta
 što ga današnji ne bi razapeli.
 Ali bi ga mirno pustili da crkne od gladi.

Taoizam, naprimer, je religija na filozofiji koja ima smisla,
 a Hrišćanstvo je danas religija na filozofiji koje nema.
 Malo zahvaljujući i Njemu sâmom,
 jer je neke stvari pustio u ljude tako,
 da je njima uspelo da ih ne razumu i da ih izopače.

Šta ovo znači?

Vi ste videli onaj taoistički znak kružnog oblika
 sa crnim i belim poljima,
 koja predstavljaju pozitivno-negativno,
 dan-noć, muško-žensko, ...
 a zovu se jin i jang.

Jedan Taoist, kao filozof, stoji *izvan tog kruga*
 i vidi Univerzum zbilja monoteistički.

A jedan današnji Hrišćanin, kao filozof, stoji *u tom krugu* i vidi svet bi-teistički.

Odnosno:

tzv. Hrišćani su nekakvog Đavola unapredili u Crnog Boga; jednako moćnog takozvanom Ocu.

Ko danas tvrdi da je Hrišćanstvo monoteistička religija, vara se:

Ljudi su to iz neznanja i iz pokvarenosti i z o p a č i l i ! .

Možda će im Isus oprostiti,

ali ja im ne opraštam.

Ja branim svoje pravo da im se ne klanjam,

ne ljubim ruke i ne dozvolim da me jebu u mozak.

Današnje Hrišćanske crkve,

svejedno da li tzv. Ortodoksna,

Katolička, Raformaciona, Mormonska, ... i svejedno koja još,

nisu sposobne da zaustave odliv Evropljana i Amerikanaca

u kojekakva istočnjačka učenja (svaka čast Taoizmu kao filozofiji)

i verovanja.

Odnosno nisu u stanju da re-interpretiraju Isusa Hrista.

Današnji popovi i svi oni koji na Isusovoj slavi i pameti žive, su samo oni za koje je on rekao:

"Pazite!

Mnogi će doći da vam u moje ime govore".

A ustvari nisu u stanju da Njegovo učenje prevedu

(jer ga ni ne razumu) današnjim ljudima;

Koji odlaze onima koji nikad nisu ni znali kako stoje stvari.

Odnosno tamo gde nema ničega što bi bilo kakvom interpretacijom ili re-interpretacijom nekome otvorilo oči.

Današnje budale su nekakvog Đavola postavile na nivo Boga i time odgovornost sa sebe prebacili na nekakvog provokatora.

Koji stvarno nikad nema mesta među onima koji žive časno

i pošteno.

Odnosno,

nema mesta među onima koji ne trebaju izgovore i sukrivce.

Sholastiker Anselmus je rekao:
"Religiju moramo braniti verom i mišljenjem".

I nije mu uspelo da ju odbrani,
jer je mišljenjem otišao u špekulacije koje nisu "držale vodu"
ni do Imanuela Kanta.
A kamoli da bi "dražale vodu" posle A. Einsteina,
N. Bora,
R. Feynmana,
St. W. Hawkinga, ...

Moj stav je da religiju
(to znači: Hristovo učenje),
moramo braniti verom i *znanjem*.

A ja popovima znanje ne dam na poklon.
Ne tražim im velike plate,
jer je moguće da ni oni ne dobijaju novac.
Ali neka mi daju bar stambeno-prehrambene osnove koji oni imaju.
Ako hoće da im zadržim ovce koje odlaze.
Jer će i oni uskoro,
ako me ne budu poslušali,
ostati bez privilegija.

Ako mi Isus neće oprostiti što se cenjkam
oko predaje tumačenja njegovog učenja – ne zabrinjava me.
Valjda neće biti toliko strog prema meni
kao prema onima koji sirotinji lažu da su Njegovo učenje razumeli.

148 Razmišljanje

Neko je među nama egocentrik toliko dugo
koliko mu mi to dozvoljavamo:
odbacimo ga i postaće centar svoje usamljenosti.

Neko je među nama egoist toliko dugo
koliko mu mi to dozvoljavamo:
odbacimo ga i od svih mogućih bogatstava imaće – samo sebe.

149 Obaveštenje

Neki su me pitali:
“Kojoj grupi ljudi ti pripadaš?”

Ja pripadam “Poroti sadašnjosti”
i biću porotnik “Porote svih epoha”.

Mogu biti učitelj,
kao što sam i svojoj deci bio,
ali – nemam obavezu.
A nemam ni volju da se borim “protiv vetrenjača”;
svako je slobodan da se trudi oko sebe.
A kome je suđeno da od mene nešto čuje– čuće.

Štogod sam trebao reći stoji u mojim sveskama.

Ipak:
ako na brzinu trebate neki savet – neću vas odbiti.

Ili:
ako vas je neko uvredio pa ne smete na njega da se istresete,
kažite meni:
“Ti si kurva, đubre, majmun, idiot, ...!”
Ja se neću naljutiti:
ljute se oni koji to jesu.

Kao Porotnik ne moram ništa pamtiti,
jer
svako će sâm sebi i tužilac i sudija biti.
Pramajka i Porotnici će “zaboravne” samo podsećati i očajne tešiti.

I naravno:
nije bilo potrebno da se na pravednost i nepristrasnost zaklinjem:
To čine samo ljudi prve i druge grupe.
A kao što ste već primetili:
zakletve su toliko puta gažene da više nemaju nikakvog smisla.

Nije bilo potrebno da se zaklinjem,
jer
Pramajka zna da sam ja dobronameran
i da ne volim zlotvore;
a Ona od mene ni ne zahteva da ih volim.

Pramajka zna da ja sebi i svojim ne grabim.

Ona mi je dozvolila da činim štogod hoću,
jer zna da ja ne činim drugima na štetu.

A one koji su tužni što nisam “njihov”
moram opomenuti da ja ni sebi ne pripadam,
a kamoli nekome od ljudi.

Dakle,
ja sam sasvim bezopasan po ljude,
kao i po neljude:
ja ću samo tešiti one koji će pokušavati od sebe pobeći.
Verovatno – ćutanjem.
Jer
ionako će svima sve jasno biti.

Dragoljub

